

Zamansız Gidişler Parkı

– Mecaz Adam · 17 Ekim 2018

Kırılgan yalnızlığımın güz dönümünde,
Başladım toplamaya solmuş yapraklarını anılarımın.
Çocukluk arkadaşlarımın, ilk aşkımin,
Bugünde diri olmaması biraz da o yüzden.
Yaz sıcaklığında soğuk su içmeye koşan terli çocukların.
Şifayı kapıldığı gibi soluğu hastanede aldığı yıllarda,
Bana şifa olan gözleriyle bir huri hayat verdi.

Onda tattığım aşkın en zehir halini dahi gördüm.
O öğretti bana ağlamayı.
O öğretti cenazesiz ölümlerin yaşandığı kalbimde.
Bir mezar dahi kazmadan yas tutmayı.
Şiire onunla merhaba dedim.
İlk kazığı ondan yedim.
İlk ihaneti, kaderimin tek kehaneti olan yalnızlığımı,
Görmemi hep o sağladı.

Çocukluğumdan kalma alışkanlıklarım.
Ve bir türlü geçmek bilmeyen korkularım.
Dostlarımın bana tek mirasları.
Sevmenin erdemliğinde kimsesizliğimin sarhoşluğu,
Üşüyen hayallerimin yaktığı anılarda közlenen vefam,
Bir vedaya dahi vakti olmayan kalbimin bitmeyen başıboşluğu.
İçimde isyan çilesini büyüttü.
Artık içimden geldiği gibi yakıyorum türküleri.
Irgatların neşeli halleri arasında,
Bir daha bakıyorum o ışsız kente.
Sıkıntılı olan ben miyim?
Yoksa gerçekten de bir şeyler ters mi gidiyor diye.